

ОРГАНЪ НА УЧАЩИТЪ СЕ ПРИ АМЕРИКАНСКИТЪ ГИМНАЗИИ — САМОКОВЪ

Главенъ Редакторъ

РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ
 Н. Будурова, Р. Манасова, Ц. Данчева, П. Илиева,
 Ас. Николовъ, Иг. Вригалинъ, Ив. Добровски, Цв. Поповъ.

Администраторъ

Иванъ Димитровъ

Годишно течение десетъ броя — Абонаментъ 25 лева — Излиза месечно.

ВРЕДНАТА ЛИТЕРАТУРА

Книгата и човѣка, ето двата неразделни приятели, които сж въ постоянни връзки по между си. Въ къщи, въ училището, въ читалищата, или пъкъ даже по разнитъ обществени градини и др., хората употребяватъ частъ отъ свободното си време за четене. Отъ младата и наивна възраст, та чакъ до последнитъ дни на живота си, хората четатъ.

Ето едно правило, подъ което сме приведени и ние учащитъ се. Думата ми не е за книгитъ — учебници, съ които всѣки денъ се занимаваме но за ония книги които се четатъ презъ свободното време, книги отъ които зависи до голѣма степенъ развитието на характера.

Пуснати на свобода, не контролирани отъ никого, мнозина отъ насъ учащитъ се четатъ безразборно. И тая безразборна система не дава никакви добри резултати, защото така се губи само време, а се придобива много малко ценно и полезно. Между тия мнозина, намиратъ се и такива, които лесно нападатъ подъ влиянието на криминалната литература, пристрастяватъ се къмъ нея, и вмѣсто да четатъ безразборно, както сж правели преди, оставатъ читатели само на тоя родъ литература, която просто ги хипнотизира и тѣ започватъ да следатъ и купуватъ най-редовно „Криминална библиотека“ „Мистерии“ и съ най-голѣмо внимание да четатъ разнитъ подвизи на *дедетивни* и *закоравели престѣпници*. Увлечени отъ тия не-

вероятни но, „интересни“ книги, нѣкои занемарватъ уроцитъ си, па даже и презъ време на урокъ спотаили се въ нѣкои къщица, жадно поглъщатъ измислицитъ на разни „мошеници“, които за да спечелятъ пари, безъ да мислятъ за духовния миръ на обществото, а особено за младата и впечатителна душа на всѣки младежъ, прѣскатъ корупция, зверска мѣсть и престѣпности, които разколебаватъ и опетняватъ ^{доброто} ~~невинността~~ ^{доброто} ~~невинността~~ у младия едва ^{що} ~~се~~ характеръ.

Манията да се подражава на „безстрашнитъ“ герои бѣше въ разгара си преди 2—3 години. Често вечерно време, срещаха се групи момчета, които играеха по цѣли часове на „разбойници“ и „детективи“, игра измислена непосредствено отъ четенето на криминални романи. А презъ ноцта не веднажъ родителитъ на нѣкой „редовенъ“ читателъ сж изтрѣпвали при вика му, че разбойницата нападатъ, или пъкъ изведнажъ става и започва да ги гоми. Други, пакъ подъ преко-то влияние на тоя родъ книги, често пакти сж допирали дулото на револвера до слѣпотото око, съ красяния маниеръ на нѣкой отъ „любимитъ“ герои и обикновената трагедия е настѣпвала. Това сж най-типичнитъ случаи, които се срещатъ навсѣкжде, където има заразени отъ тая болестъ. Струва ми се че сж достатъчни тия примѣри, които посочихъ, защото всѣки може да намѣри още редица, които сж по-редки разбира се, но по-курнозни и по-трагични.

Наистина, книгата е приятел на човека, независимо добъръ или лошъ. И мисля, че тукъ е умѣтна българската поговорка — съ какъвто се съберешъ, такъвъ и ще станешъ, която напълно наразява въдѣйствието на книгата върху човека.

Времето презъ което оформяваме нашия характеръ е късо. Трѣбва да се стараемъ да прочетемъ презъ него време, най-хубавото, най-високото, благородното, което е създадъ човешкия гений, и така да си изработиме истински характеръ, основанъ на истината и доброто. Въмѣсто да си губимъ времето съ разни сензации и измислици, които разрушаватъ характера и духовния миръ на човека, нѣка да питаме нашитѣ учители-възпитатели и по-възрастнитѣ близки около насъ, какво да четемъ и кога да го четемъ, това отъ което ще можемъ да придобиемъ нѣщо ценно и добро.

Училището, обществото, а най-вече съответната власт, които до сега се отнасяха съ небрежностъ къмъ тая ява въ литературния ни животъ — криминалната литература, която за голѣма радостъ напоследъкъ

до голѣма степенъ изчезва сама по себе си, но отъ друга страна явиха се брошури, които носятъ въ страницитѣ си низкитѣ страсти на грубото партизанство и безвразствени дѣла на политически мъже, които станали достойни и на малкитѣ деца.

Какво ще трѣбва да направятъ тия три авторитети? Училището като най-близкия възпитателенъ институтъ, е длъжно да направи необходимитѣ наредби за четене добритѣ и полезни книги и да разпредели кои въ коя възраст да се четатъ, защото характерътъ се образува не само отъ възпитанието, което се упражнява върху индивида, но и отъ книгитѣ, които сж косвенни фактори за развитието му. Чистия и здравъ характеръ на младежа е въ зависимостъ отъ тия две обстоятелства. . . А обществото и съответната властъ ще трѣбва по-зорко да следятъ за изкореняването на тая шаблонна литература, за да може днешната младежъ да види чистото и доброто у човека и да се отвори отъ фалша, корупцията и тъмнитѣ пороци които вѣятъ отъ сегашния духъ на времето.

G. Lamb.

ЕДИНЪ ВЪПРОСЪ

Напоследъкъ между нѣкои отъ ученицитѣ на по-горнитѣ класове, изникна споръ относно „необходимостта и свободата на волята“.

Въпреки дългитѣ и буйни спорове, въпроса остава винаги висящъ. Решихъ, като единъ отъ интересуващитѣ се да подишна този въпросъ въ нашая училищенъ органъ „Рилски Шепотъ“, съ което гоня да постигна слѣдитѣ две цели: 1) да привлече вниманието на нѣкои отъ по-възрастнитѣ му читатели, (особено г-да преподавателитѣ), които мисля ще се заинтересуватъ и отговорятъ съ нѣкои статии по него — за да улеснятъ разрешението му отъ насъ младитѣ и 2) като дамъ една разнообразна въ материала на вестника, да покавя нѣкои ученици да отговорятъ по него като въпросъ, който ще имъ се зададе и вънъ въвъ живота.

Детерминизмътъ и индетерминизмътъ е една отъ труднитѣ проблеми въ философията, която е интересувала древниятъ и, която продължава да интересува и сегашниятъ човекъ. Въпросъ, който доста отдавна е занимавалъ човѣшката личностъ, но всички, които сж работили върху него — като вземемъ древнитѣ грѣцки философи и свършимъ съ най-новитѣ, сж отговаряли въ единъ или другъ смисълъ. За неговото разрешение презъ последнитѣ векове, цѣли теории се създа-

доха. Теологията и метафизиката обещаваха много (и днесъ може би обещаваатъ) за да научатъ жадуващия човекъ, нѣщо за смъцността на неговото естество, нѣщо за това което постоянно си играе съ него, като съ кукла, но за жалостъ — оставиха много разочаровани.

Казахъ по-горе, че теории сж създадени и въ двата лагера. Единитѣ — индетерминиститѣ отговарятъ така: човекъ е свободенъ въ своитѣ действия и разсуждения, като признаватъ наистина, че сжществува законъ за причинността въвъ вселенната, въ мъртвата природа и въ цѣлия животински миръ, изключение отъ когото прави само човекъ — защото той има съзнание и може да разсъждава. Значи тѣ издигатъ човекъ до степенъ на Богъ, който стои като разделна частъ въвъ вселенната. Детерминиститѣ пъкъ казватъ: човекъ нѣма свободна воля като частъ отъ вселенната и животинското царство, които сж подчинени на закономерността. И зависимостта на явленията били тѣ отъ физически, психически и физиологически характеръ и при една и сжщи условия външни и вътрешни — всички явления се извършватъ винаги по единъ и сжщи начинъ. Така напримеръ при смъртъ въ едно семейство, трѣбва да се очакватъ скърби и т. н.

Макаръ и случайно зачекнатъ този въпросъ отъ древнитѣ грѣци — тѣ сж му дали доста правилно разрешение, (разбира се споредъ моитѣ схващания) Тѣ разглеждатъ човекъ като членъ на цѣлкупната природа, отъ която той е израсналъ и като членъ подчиненъ на всеобщата закономерностъ въ тази природа, (доколкото понятието закономерностъ е било схванато въ тогавашната философия).

Знаемъ, че и въ трагедитѣ на Есхила, Софокла и Еврипида, главна роля е играла сждбата, и тѣхнитѣ герои не сж били свободни да вършатъ каквото си искатъ. Ще възрази нѣкой, че смесвамъ фатализма съ детерминизма. Да, това е вѣрно, но за насъ е достатъчно да знаемъ, че тѣ сж смятали човекъ като несвободенъ, който незнаеъ предопределението на сждбата си.

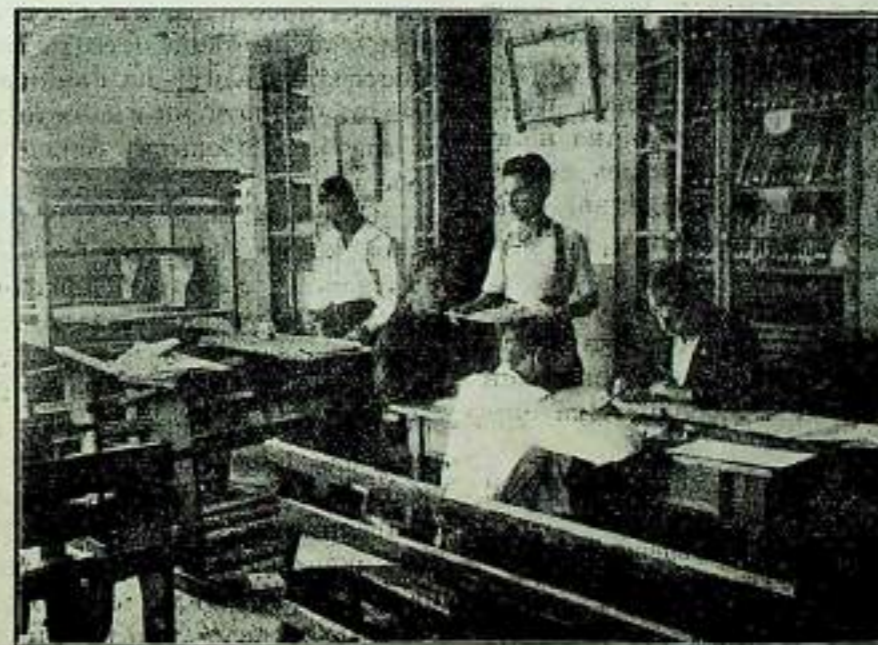
Новитѣ теолози, гледайки трудното разрешение на въпроса и тѣ се разделятъ на два лагера. Детерминиститѣ сж напълно съгласни съ Лютера, който казва: „Да твърдимъ свободата на волята, то значи да отричаме Христа“; а другитѣ — индетерминиститѣ подкрепятъ езуитѣ и испанския монахъ Моллини, който казва „че свободната воля е единствената, която прави човекъ отговорно и морално сжщество“.

Така, че и дветѣ страни усилено се борятъ въ лицето на най-новата философия, единитѣ съ факти и научни опити, а другитѣ съ повече свѣрхестествени предположения.

Мисля, че ние като хора на науката младежитѣ, трѣбва да възприемемъ тая страна на научнитѣ опити, именно страната на детерминизма.

Поде азъ така мисля и ще се постарая да ви го докажа научно. За физико-химичния детерминизмъ нѣма да се спирамъ, понеже това е фактъ на науката, който всѣки отъ насъ знае. Още знаемъ, че ако настудимъ вода при 0° С, тя замръзва и т. н. Отъ това заключаваме, че въ химията и физиката, всѣко явление си има строго определенъ ижтъ. Отъ фактитѣ, които ни дава биологията, ние знаемъ, че сжществува закономерностъ и причинностъ въ първичната клетка — и като вземемъ за примеръ амебата — всичкитѣ нейни движениа се обясняватъ отъ наблюдаваната и фактитѣ — не като своеобразни, а зависящи отъ редъ условия, като свѣтлина, топлина и т. н., т. е. отъ физико-химични явления. Отъ последнитѣ открития на Дарвинъ знаемъ, че всѣки висшъ организъмъ, колкото и да е сложенъ, развилъ се е отъ една единичка клетка. И отъ самото оплодотворяване, което представлява едно сложно физико-химично явление, заключаваме следното: че не може да приемемъ за произволността на човѣшкитѣ действия и допуснемъ сжществуването на свободната воля, помъ като човекъ въ своето начало е билъ една клетка, която се е делила на 2, 4, 8, 16 и т. н., която (клетка) подъ различни влияния е образувала напълно свършена форма.

И така като свършвамъ, моля г-да индетерминиститѣ да ми отговорятъ: въ кой моментъ се е почнала свободата на човѣшката воля? Тогави ли когато индивида е билъ още клетка, или въ момента когато пализа на билъ свѣтъ и първия слънчевъ лъчъ го погали, навѣрно тогава се вмѣква въ него свободната воля?

Презъ трудната — няколко учениа пререкатъ училищната библиотека.

Градината на любовта

Драматически сънища

ПЪРВА КАРТИНА

Лица въ първата картина:

Пиеро, Времето, Горски гласъ.

Вечерня.

Есенни градини потънали въ златенъ адрачъ. Отъ време на време вълшебенъ сънъ обвива тѣхнитѣ златни ирежи и тѣ бавно се залюлватъ.

Въ ирака неясно напредва златистата палжонка на Времето. Най-напредъ то връхлетява дънеритѣ на дървесата и съ страстенъ шепотъ се всмуква въ прекраснитѣ смукала на цвѣтата.

Времето

(безкрайно тихо)

Живѣлъ нѣкога скулпторъ, на когото умрѣла безкрайно любимата му съпруга. Но той билъ силенъ и могъщъ по духъ и рѣшилъ да падигне надгробна статуя на покойната, въ чиято форми да вѣже всичката любовъ, която престанала да съществува заедно съ угасването на живота ѝ.

Девъ и ноцъ и ноцъ и день работель той адълбоченъ въ своето искусство; коситѣ му станали по-бѣли отъ мрамора и само въ очитѣ му още свѣтелъ ярени пламъкъ на вогония гениѣ.

Месецъ, години минаватъ и скулпторътъ все работель. Угасващия пламъкъ на живота му смекчилъ ослѣпително свѣжитѣ краски на мрамора, пламенната властъ на любовта му смутили и съживили вкамененото изражение на лицето и въ тая титанска борба се чувствувало какъ смъртта бавно и сигурно отстъпвала на искуството, защото по странитѣ на лицето застанали пурпурнитѣ петна на живота, очитѣ приели своя нѣксгашенъ блѣсъкъ и въ една разкошна ноцъ той стремително се хвърлилъ къмъ своята любима. — О, мис последно видение! най-последно, най-последно азъ те съживихъ съ пламъка на своето искусство.

Съ чудовищно вълнение старецътъ цѣлува устнитѣ и пада. — Не, не, това не сж още, това не сж още чуднитѣ, очарователни устни на мойта погребана любовъ. Има още много работа.

Вѣкове, милиони години минаватъ и той все работи...

Гласътъ постепенно се разнежа все по-мекъ и по-мекъ и къмъ края се смектавъ въ слабо ехо. Прилича, като че валива въ дълбината на есенята.

Въ цвѣтата бавно потъва златистата сѣнка на Времето.

Въ това време пакъ Пиеро изъ дъ. Лицето му с нащанъ съ червена боя и коситѣ му свѣтатъ съ фосфорна свѣжностъ.

Пиеро

(тревожно крещи)

Хей! — хей! Дѣ забѣга? Дѣ забѣга? Азъ изгонихъ ирака и въ свойтѣ потайни жилища и навѣки проклехъ луната. Уви! то се като-реше по дървесата, правеше ми знакъ отъ далече съ моя откъснати дробъ и навѣжде азъ срѣщахъ откъснати ишики отъ копривата на моята душа... Времето открадна душата ми. Азъ съмъ този скулпторъ, който още отъ първия день на своето рождение все се мъчи да замѣсти въ сърдцето си любовта на покойната съ нова любовъ. (Тъжнѣ по спокойно) О, време! ти косто оброчи душата ми съ лирата на свойтѣ тъмни листи, позволи ми още веднажъ, още веднажъ само да цѣлува нейнитѣ устни... и да умра.

Навежда се и неудържимо заплаква. Сълзитѣ му полска се разнѣсватъ съ боята и по тревата потичатъ нѣколко капки пурпуръ. После навежда свирка и печално за-свирва. Заедно съ звуцитѣ беззвучно настъпва и ноцята.

Пѣсенята

Сърдцето ми е месецъ, двурогъ месецъ, на който е опната само една струна — любовта. Тя е лихъ вѣтъръ, който смущава цвѣтата. Влего злато съдувано много отдавна. И къдна се че азъ, смѣшиши Пиеро отдавна бихъ се преселялъ въ областа на мойтѣ прадѣди, ако не бѣше острата сладостъ на тона чувство. Ангелитѣ на сънищата не повѣватъ вече въ душата ми и лицето ми с напудрено съ злато. Любовта! Какво наистина е любовта?

О, есенъ! между дървесата пламватъ видения, които азъ съмъ безсиленъ да назова. Цвѣтътъ на листата е ярко червенъ. И затуй ли, че тѣхното златисто злато е безкрайно красиво — о, жестокъ сънъ! или пъкъ затуй, че тѣ ми напомнятъ пурпуритѣ животъ, които умираше върху едно прозрачно лице, азъ изтрѣпвамъ съ такъвъ неповоимитъ ужасъ? Листата капатъ и когато падатъ тѣ се превръщатъ на спомени. И тѣхния печаленъ ропотъ постепенно нараства и като се превръща въ дългъ, многократенъ гласъ той връхлетява душата ми съ усещане на което нѣма равно на земята. Уви! Тѣ ще из-

гнитъ по алентѣ по въ сърцето ми тѣ никога нѣма да умратъ.

О, въ всѣки листъ, въ всѣка златна шумка има по една частица отъ сърцето на мойта разбита любовъ! И когато ширшествения сънъ на есенята обвѣе градинитѣ, азъ чувамъ между листата, заключения плачъ на мойто неизживѣно минало.

Времето напудри лъчезарнитѣ ми коси съ съжженъ прахъ и отъ душата ми остана само жалкия смѣхъ на идиотъ. Ехъ! — времето.

Есенята влива свойтѣ ледени смукала въ душата ми въ колто нито луннитѣ лъчи не се смекчаватъ въ надежда. О! тая болна мрежа въ която звѣни врѣмето, азъ я познавамъ отдавна. Любовта! Всѣка есенъ ме спохожда тя. И азъ презъ сълзи вървамъ моя неизживѣнъ празникъ, когато Еросъ надиваше пламъкъ въ очитѣ на цвѣтата. А знамъ — само единъ ударъ и азъ ще смачкамъ това отвратително тѣло. О, есенъ! дай ми тая сила. Една милионна часть отъ страданията ми и тя ще бѣде достатъчна.

Горски гласъ

Пиеро, Пиеро, защо плачешъ, златенъ Пиеро?

Пиеро спира. Тиха
тъмнина.Гласътъ на Пиеро
(въ полусънѣ)

Защо ме будишъ — о, веземетъ гласъ, отъ мойта безбрежна скръбъ? Остави ме, остави ме да изплача хубавия споменъ на единъ угаснали очи.

Горски гласъ

Азъ съмъ любовта. Защото ми викашъ?

Пауза.

Гласътъ на Пиеро

Цѣлувай, цѣлувай по-силно — о, богино на любовта! Устнитѣ ти иматъ нѣкаква болезнена сладостъ. Нима това не сж тѣ, нима това не сж същивскитѣ пламенни устни на мойта погребана любовъ — на мойта Ася? — Азъ умирамъ...

ВТОРА КАРТИНА

Лица въ въ втората картина:

Пиеро. Ася. Веселящи се.

Градинско увеселение. Отъ невидимитѣ жащи посмекчатъ безбройно много антични луни. Листата стремително се гонятъ, подплашени отъ фееричнитѣ огньове на свѣтлината.

Въ бластящата ноцъ Памѣтъ царствено разбулава цвѣтата. Съсь своитѣ сънини очи тѣ наподобяватъ звезди — доовни звезди, които отдавна сж угаснали, но свѣтлината имъ още продължава да блѣсти. Миллиони години посмекчатъ въ тѣхния стариненъ погледъ.

Въ прозрачната сѣнка, която отхвърля статуята на любовта, стоятъ Пиеро и Ася. Пиеро-бледенъ, сантиментално веселъ, съ изпълнени отъ сѣнкаво море свѣтлина, очи — изобщо кѣкто всички влюбени, пламенно мисли за любовта и жалката участъ на своя животъ. Ася е облечена въ кивжията рокля на своето минало. — Колю, си сѣвшанъ Пиеро!

Внезапно отъ всички алеи нахлува шестъве отъ весели двойки. Пиеро и Ася се изгубватъ въ тоя вихреть тангъ отъ свѣтлина, огненъ бабѣкъ на вино и изящень парфюмъ.

Пиеро сѣда на една маса, разстроень, изловеленъ, разочарованъ и съ ираченъ погледъ наблюдава червената течностъ въ една буталка. — Единъ ударъ съ тая буталка и виното ще се смеси съ кървавия цвѣтъ на смъртта.

Пиеро скита възбудено. Нежни сънища бродятъ наоколо. Не, това сж хора — разкошни кукли пияни отъ щастие. И везду тѣхъ: Ася. Миллионата мечта. Издаденитѣ устни бавно се вивчатъ въ копривената плътъ на други две устни. Още единъ мигъ и Пиеро — съ разгорени до разкъсване очи — сграбчи една буталка и съ страшна сила я пръсна въ прекрасното чело на Ася.

Настава паника. Всички се разбегватъ въ беспорядкъ. Ламбитѣ полска загаснатъ. Пиеро: Нима любовта е само блѣнъ? Нима нѣма истинска цѣлувка въ действителностъ? И въ тѣзи градини на любовта вечно владѣе смъртта?

ТРЕТА КАРТИНА

Лица въ третата картина:

Пиеро. Статуята на любовта.

Изглежда, че всичко това е било сънъ. Пиеро стои на колена предъ статуята на любовта. Лунна свѣтлина.

Пиеро

Защо ме будишъ — о, богино на любовта? Цѣлуни ме още веднажъ и влей въ кръвта ми още веднажъ пламенното вино на спомена. О, нима любовта само единъ пътъ цѣлува? Тогава азъ никога, никога вече нѣма да намѣря покой на сърцето си.

Доренцо Виентато Бринолати.

Р. Маневъ

РИТОРИЧЕСКИ УПРАЖНЕНИЯ

Отъ преди три години въ А. С. В. бидоха въведени пакъ, задължителенъ предметъ за всички ученици, риторическите упражнения. Тъй като, доколкото ми е известно, въ никоя друга гимназия не съществуватъ въ програмата подобни упражнения, то ще се постарая най-напредъ на кратко да изложя въ що се състоятъ тѣ.

Самото име, допължде говори за тѣхната същностъ — именно приучване тези, които участвуватъ въ тѣхъ, къмъ свободно изразяване свои или предаване на чужди мисли предъ другатѣ.

За постигане на целта, застъпватъ се няколко отсела, като Декламации, Съчинения и Словопренне, а за по успешното имъ водене, ученицитѣ сж разделени на групи и всѣка група по определенъ редъ върши работата, като упражненията изцяло се намиратъ подъ ръководството на учителъ (литераторъ).

Безспорно ползата, която всѣки ученикъ може да извлече отъ тия упражнения, разбира се ако ученика желас, е голѣма И факти всѣкадневно потвърждаватъ това. Не малко отъ ученицитѣ, които дохождатъ за пръвъ път въ пансиона, никога другъ път не сж имали случай да излъзатъ предъ публика и накажатъ въщо, било тѣхно или чуждо. И такива, докато при първото имъ излазване на тия упражнения, едва се владѣтъ отъ стеснение, то следъ като излъзатъ няколко пъти, изгубватъ това си стеснение и свободно могатъ да излъзатъ, отначало предъ другатѣ си, а по-късно и предъ по-голѣма външна публика. Това сж вършили въ минало-

то риторическите упражнения, това ще вършатъ и за въ бъдаще, стага само да има желание за работа отъ страна на всички, участвуващи въ тѣхъ.

За презъ настоящата учебна година, въпроснитѣ упражнения пакъ ще съществуватъ, водени отъ г. А. Чучулайнъ, учителъ по литература въ А. С. В. Но известни причини, отдела съчинения ще бжде изоставенъ за напредъ и застъпени само другитѣ два.

Дали и за напредъ тия упражнения ще бждатъ полезни, естествено поражда се въпроса при почването на учебната година. Безсъмнено да, но само тогава, когато, между вся ученици, има достатъчно съзнание, за ползата отъ тѣхъ, желание за работа и, когато самитѣ упражнения се намиратъ подъ вещото ръководство на водителя имъ. Защото, ако самия водителъ не умѣе да ръководи известна работа поверена въ ръцетѣ му то резултатитѣ отъ нея не ще бждатъ задоволителни. Същото е и за риторическите упражнения.

Последното условие имаме за презъ тая година. Г-нъ Чучулайнъ живо се интересува отъ упражненията и всичко свързано съ тѣхъ. Остава още ние самитѣ ученици, ясно да съзнаемъ какво положително значение иматъ тия упражнения за всѣки единъ и същевременно работимъ за използването имъ, подъ въщото ръководство на г-нъ Чучулайнъ.

Само по тоя начинъ и тая учебна година риторическите упражнения ще постигнатъ целта си, а ние съ право да се гордеемъ за съществуването имъ въ нашето училище.

ЕСЕННАТА ТРУДОВА

Както се съобщи въ миналия брой на вестника ни, къмъ края на миналия месецъ, учашитѣ се при напѣтъ училища имаха трудова за презъ есенния сезонъ.

Поради ставалитѣ напоследъкъ събития, работата, която бе извършена отъ страна на ученичките и ученицитѣ, презъ тая трудова не бе съвсемъ задоволителна; още както при миналитѣ трудови тѣй и сега, при самото почване, се чувствуваше лицата на инструментите и точно разпределение на работата отъ страна на съответнитѣ общински власти. Нистина вече и ентузиазма, съ който бѣха посрещани първитѣ трудови, е достигвалъ тѣй да се каже до минимумъ.

Въпреки тия пречки, пакъ доста бе извършено презъ нея, като работата пакъ се нампраше подъ ръководството на една комитетъ, състояща се отъ наши учители и учители.

Ученичките работиха предимно въ училището. Тия отъ IV, V и VI класове изчистиха спалнитѣ си, а също и помещението на Еван. църква и това, където черковния хоръ има упражненията си, VII, III и VIII класове тоже, изчистиха помещенията си, а последнитѣ два класа изнаеха и стеницитѣ имъ. Също бидоха приготвени отъ тѣхъ

(VII, III и VIII) нуждитѣ имъ за презъ зимата мармалади и пр.

Н. Моревъ

Есень

И най-после всички дворове бѣха прочистени.

Ученицитѣ почти презъ цялата седмица работиха покрай града на рѣката Искъръ. Пълниха съсъ камъни специално приготвени за целта конове, съсъ които се цели укрепването на брѣга за запазване отъ заливане градската болница, която се намира близо до рѣката. Презъ последнитѣ два дни една малка група ученици работиха въ градското читалище и помагаша за приготвяне на разни декори, нужди за театра.

Както винаги, тѣй и сега училищния дворъ бе добре изчистенъ. Биде прочистена отъ група ученици и училищната библиотека и направени списъцитѣ на книгитѣ, и ажираци се въ нея.

За голѣмо съжаление, поради горенложнитѣ причини, проектираното още отъ миналата година изравняване и удължение на игрището на Спортъ Клубъ, не можа да се извърши.

Макаръ и при особено настроение, трудовата мина благополучно и ведвага следъ свършването и почнаха учебнитѣ занятия и при дветѣ училища.

Фото Ал. Владимировъ

Презъ трудовата — ученицитѣ при Искъръ, излѣзатъ конове съ камъни за предпазване градската болница отъ наводнение.

Ей, звънна есеньта студена!
Дървесата плачатъ;
По обрзуленитѣ клонови,
Черни врани грачатъ.

Ей, звънна есеньта студена!
Орѣхътъ на двора
Жълти, болни листа рови,
Плаче кръгозора.

Ей, звънна есеньта студена,
Съ дветѣ си мъгливи;
Тяхъ дъждець далечъ прогони
Птичките звънливи.

Ей, звънна есеньта студена!
Но въ душа ми тръпне
Първий лѣтъ на любовта ми
И за нова пролѣтъ шѣпне.

ХРОНИКА

— На 25 того ученичките и учениците направиха екскурзия до Чамъ-Кория, а на другия ден отбиха последния ден от трудовата седмица, който остана неизработенъ, поради развитието се напоследък събития.

— Много ни е неприятно да съобщимъ, че досегашния главенъ редакторъ напуска длъжността си, по независими отъ него причини.

— **Поправка.** Въ миналия брой въ уводната статия, погрешно е съобщена годината, въ която е излизалъ първия брой на „Ученически листъ.“ Въместо 1902, както бѣше съобщено, да се чете 1909.

— За пострадалиятъ отъ пожара въвъ Вратца събрани сж отъ Самоковъ повече отъ 30.000 лв. Нашите две училища събрали сж вкупомъ 4220 лв., които вече сж предадени на „Комитета за събиране помощи за пострадалиятъ вратчани.“

— **Мл. Хр. Д-во** (Y. M. C. A.) при A. S. B. е поканило за презъ настоящата учебна година за съветници Д-ръ Панайотовъ и г-нъ Stearns. И двамата сж приели и на 14 того Д-ръ Панайотовъ отъ страна на Мл. Хр. Д-ва при дветъ училища, говори предъ ученичките и учениците на тема: „Цели на Мл. Хр. Д-ва.“ Д-ръ Панайотовъ ясно изтъкна четиритъ цели, които преследватъ тия д-ва, а именно: религиозното, физическото, умствено и социално развитие на членовете си; най-после и начинитъ, чрезъ които се постигатъ тия цели.

— **Малко** преди почването на сказката на д-ръ Панайотовъ, Д-ръ С. F. Gates председател на „Robert College,” заедно съ госпожата си и нѣколко американци и българи, идвайки отъ Чамъ-Кория, отбиха се и въ нашитъ училища.

Д-ръ Gates говори на кратко (по английски) предъ ученичките и учениците за целитъ на всѣко училище.

— На 6 того известнитъ български музиканти братя Владигерови, дадоха въ общата стая на A. S. B. концертъ за ученичките и учениците при нашитъ училища. Половината отъ прихода бѣше за въ полза на пострадалиятъ отъ пожара въвъ Вратца.

Въ програмата на концерта бѣха застъпени и Панчови композиции. Двѣмата млади музиканти — истински виртуози, нещо изпѣлиха застъпенитъ композиции.

Щастливи бѣхме да чуемъ и да видимъ напредъка на българската музика въ лицето на Панчо, който така умело е съчеталъ разнитъ тонове из-

тръгнати изъ българската душа, които напомнятъ за нѣщо мило, родно.

Нашитъ съдечни пожелания на двамата брати за успешна и плодотворна дейность.

— **Г-нъ Тонджоровъ**, пристигналъ неодамна отъ Америка, който е билъ тамъ за 35 години, на 22 того сутринята, говори предъ ученичките и учениците за известни опитности, които е ималъ презъ живота и начини за създаване добъръ характеръ.

— **Спортъ.** Както съобщихме въ миналия брой, между пърнитъ тимове на „Сила-Диана“ — Самоковъ и „Спортъ Клубъ“ при A. S. B. се устрои игра, резултатъ отъ която игра съобщихме своевременно.

На 24 того горнитъ клубоветъ имаха матч за първенство. Резултатъ 4:1, въ полза на „Спортъ Клубъ.“

Макаръ, че отъ тима на „Спортъ Клубъ“ имаше нѣколко играчи, които бѣха заместени съ играчи отъ втория тимъ, пакъ можа съ ловкостъ и първоностъ да победи сериозния си противникъ.

Често пакъ имаше възражения на рефера отъ страна на нѣкои играчи (свойствено на провинцията). Нѣка се има предъ видъ трудното положение на рефера и вмѣсто да му се натяква постоянно — да съдействуватъ на рефера за изнасяне на хубава игра (единъ членъ отъ правилника). Само така се постига истинския спортъ.

— **Boy Scouts** ще съществува и презъ тази година въ A. S. B.

За настоятелство сж избрани следнитъ лица:

Scoutmaster — Mr. Paul Rowland
Senior P. L. — И. Бригалинъ VII кл.
Patrol leaders { — Е. Простовъ VII кл.
 — О. Haskell V кл.
Секретаръ — Вл. Кантаржиевъ V кл.
Касиеръ — А. Касабовъ V кл.

— **Спортъ въ чужбина.** Тази година въ Англия на първи ноември по случай стогодишнината на играта „Rugby“, ще се отпразнува юбилей ѝ.

За целта се урежда матч между най-силнитъ играчи на Англия — Welsh и Шотландия-Ирландия.

Играта ще се състои на ибрицето на колежа „Rugby“, където е била създадена тази игра. Понеже мѣстото за публиката е много малко, то ще бждатъ поканени предимно делегати отъ разнитъ спортни д-ва, застъпващи играта „Rugby“.

Както съобщихме и въ първия брой, вестника ще се изпраща на всички стари абонати и ония, които сж препоръчани на редакцията.

Предупреждаваме всички, които не желаятъ да получаватъ вестника, да го повърнатъ обратно, иначе ще ги смѣтаме за абонати и ще имъ се изпращатъ разписки по пощата за издължение на абонамента.